

Un any de govern de Mas

En temps de males

DISTRIBUCIÓ • Francesc Homs és la veu del govern i Artur Mas es dosifica **CRISI** • Les propostes per retallar centren alguns dels embolics de l'any

Anna Serrano
BARCELONA

Un dels mals que es van diagnosticar al tripartit des de l'inici de la seva constitució el 2003 va ser el mal de la comunicació. Tres formacions, diverses veus i informacions... En definitiva, soroll que moltes vegades va tancar l'acció governamental o la va deixar en segon pla. CiU en va prendre molt bona nota. Una de les primeres decisions del president de la Generalitat, Artur Mas, va ser elegir un portaveu. La premissa: un govern, una única acció, una sola veu. I la va posar un dels pares de l'Estatut i un dels seus homes de confiança: Francesc Homs. L'explicació de l'obra de l'executiu —dimarts rere dimarts— va a càrrec d'Homs, que també és el que replica el dia a dia. El president de la Generalitat queda blindat i es reserva per a les grans ocasions, el control del Parlament i l'agenda més institucional.

Malgrat aquest esquema, que preserva la figura de la primera institució del país, un govern és un govern, i els seus dotze consellers no sempre han anat a l'uníson, més quan les notícies que s'han de donar, sovint, són males notícies. La crisi econòmica en el centre de l'acció de l'executiu, ha marcat, en gran mesura, els missatges i ha generat alguns dels embolics d'aquests dotze mesos. Una legislatura que s'iniciava amb la supressió —en els cent primers dies— de l'impost de successions. A l'abril. Era una de les poques promeses electorals concretes que contenia el programa de CiU,

però també era una mesura de difícil justificació en temps de crisi. El govern ho va fer apel·lant al compromís contret en campanya. Però es va fer un petit embolic sobre el procés i l'abast de l'eliminació d'un impost que Mas va acabar suprimint finalment el 5 d'abril per a familiars directes de primer i segon grau de parentiu.

Posteriorment, els "ajustos", les "mesures d'austeritat", els "plans d'aprimament", les "actuacions de contenció de la despesa"... i, en definitiva, les retallades i la manera com s'han anat anunciant han provocat alguns episodis de dissonància en l'executiu, sobretot per part dels consellers responsables de les àrees més sensibles. Declaracions com ara les del titular d'Empresa i Ocupació, Francesc Xavier Mena, en què augurava que "més de la meitat dels aturats no tindran mai feina" o propostes en forma de globus sonda, com la del titular de Salut, Boi Ruiz, de plantejar una pòlissa obligatòria segons la renda per poder accedir a la sanitat pública, rectificada immediatament, en són un exemple. A l'estiu, la modificació per sorpresa del PIRMI sense detall previ va acabar amb el conseller Mena i el de Benestar Social i Família, Josep Lluís Cleries, compareixent en el Parlament per donar explicacions.

El capítol dels funcionaris

Un capítol a banda mereixen els funcionaris. Després de la retallada del 5% de mitjana que el tripartit va aprovar l'estiu del 2010, el govern ha mantingut durant aquest any que no se'ls tocava el sou. La vicepresidenta, Joana Ortega, ho va garantir

Francesc Homs és el responsable d'explicar, cada dimarts, els acords presos pel govern

■ ANDREU PUIG

el 30 de juny en el Parlament. Això malgrat els tocs d'atenció que alguns consellers, entre els quals el d'Economia, Andreu Mas-Colell, han anat fent al llarg d'aquest temps en què s'han reclamat "sacrificis" a aquest col·lectiu. El 6 d'octubre, Mas acabava de suprimir la paga de Nadal als consellers, i Mas-Colell no descarta-

Política comunicativa de risc

NOTA 5 Entre govern i comunicació, convé distingir una doble dimensió. Una cosa és l'estratègia comunicativa de l'acció de govern i una altra, les polítiques i mesures que afecten tot l'ecosistema dels mitjans d'un país.

L'estratègia comunicativa del govern ha prioritzat la imatge pública del secretari Francesc Homs i ha estalviat el desgast al president Mas, que només s'ha produït en actes institucionals i alguna entrevista televisiva de gran audiència. Malgrat la duresa de les mesures, la imatge de Mas

ha resistit força bé, però no així la d'alguns consellers, com el de Sanitat. I la visibilitat d'alguns dels consellers amb carteres de pes (Andreu Mas-Colell, Irene Rigau, Ferran Mascarell) s'ha fet en detriment de la majoria dels altres.

Pel que fa a la segona accepció, si hi havia a Catalunya un model sobre polítiques de comunicació assumit per la majoria de forces era el definit des dels anys noranta com a espai català de comunicació. En aquest sentit, i amb relació als mitjans de comunicació, l'aplicació d'un pla dràstic de retallades ha creat pànic en tot el sector. En alguns aspectes, la reforma del bloc de

lleis audiovisuals (Consell de l'Audiovisual de Catalunya i Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals) era previsible.

Però la retallada que hi ha hagut a TV3 i també al CAC, juntament amb altres actuacions com ara la reducció de subvencions a múltiples publicacions (en un 70%), la supressió de Comunicàlia, la crisi de viabilitat de televisions locals i l'aprimament del baròmetre i de l'Agència Catalana de Notícies, han suscitat molts dubtes sobre la manera com el govern nacionalista pensa fer sostenible un espai de comunicació propi.

